

Holly Hepburn

Een jaar in Castle Court

1

MAKELAARS CROSBY EN BILLINGHAM

Winkelruimte te huur – Castle Court, Chester

Een buitenkansje! Te huur: grote winkelruimte (inclusief ruime kelder), gevestigd in de Rows, Chesters voornaamste winkelgebied. Castle Court is een bekende trekpleister voor lekkerbekken, met bruisende zaken als een chocolaterie, een authentiek Hollands pannenkoekenhuis en een beroemde Amerikaanse *diner*; The Bus Stop.

Om eventuele teleurstellingen te voorkomen, raden we geïnteresseerden aan om dit zeer gewilde pand zo snel mogelijk te bezichtigen.

Prijs op aanvraag.

Cat Garcia rammelde met het bosje zilverkleurige sleutels voor de neus van haar vriendin. ‘Doe jij het of doe ik het?’

Er trok een rilling door Sadie Smarts lichaam die niets te maken had met de novemberkou. Ze hadden hier de afgelopen zes weken naar toegewerkt; het moment waarop zij en Cat voor het eerst samen

Smart Cookies, hun net gerenoveerde koekjesimperium, zouden betreden. Het was een droom die ze al sinds hun kindertijd koesterden; hun eigen zaak, waar ze Cats passie voor koken met Sadies artistieke flair konden combineren. En welke plek was nou beter om een winkeltje te openen dan het markante Castle Court, gevestigd in het hart van de stad waar ze opgegroeid waren? Het was een geheime oase, verborgen achter de verweerde straten van de Rows.

Toen ze opkeek naar het zwierige blauw met gouden bord dat ze boven de deur had geschilderd, moest Sadie even glimlachen. Haar kunstopleiding leek iets uit een vervlogen bestaan: door haar huwelijk en de komst van haar dochter, Lissy, leek haar studentenleven vaag en onwerkelijk. Het deed haar goed om haar kwasten en haar creativiteit af te stoffen voor iets belangrijks, ook al voelde het alsof ze alles was verleerd. Ze hoopte maar dat je dat niet aan haar werk kon aflezen.

‘Aan jou de eer?’ vroeg ze Cat. ‘Jij hebt tot nu toe het merendeel van de noeste arbeid verricht, jij was hier elke dag en hebt de renovatie begeleid.’

‘Jij hebt ook hard gewerkt,’ benadrukte Cat. ‘Alleen niet hier. En jij moest ook nog op een vijfjarige letten.’

Sadie dacht terug aan de middag de dag ervoor, toen ze afscheid had genomen van de dokterspraktijk waar ze parttime werkte. Ze had zich ongerust gemaakt over haar vertrek en over het feit dat ze op grotere afstand van Lissy’s school ging werken, maar het was onmogelijk voor Cat om Smart Cookies in haar eentje van de grond te krijgen. Bovendien wilde ze er ook betrokken bij zijn, ze wilde samen met Cat hun droom opbouwen.

‘Maar nu kan ik er echt mijn schouders onder zetten,’ zei ze vastberaden. ‘Alhoewel ik blij ben dat ik me niet met de werklui hoefde te bemoeien. Ik begrijp echt niet dat je de man die de oven kwam installeren niet gewurgd hebt.’

Cat keek haar recht in de ogen aan. ‘Hoe weet je dat zo zeker? Misschien is hij wel de reden dat de nieuwe betonnen vloer in de kelder niet helemaal waterpas is.’ Haar ernstige uitdrukking smolt weg met een glimlach en ze schoof de sleutel in het slot. ‘We zijn een team, dus laten we het samen doen. Op drie...’

Sadies gehandschoende hand omvatte die van Cat. ‘Eén, twee, drie!’

Ze draaiden de sleutel om en de deur bewoog. Beide vrouwen lieten los en hij gleed open. De niet onprettige geur van verse kit en verf kwam hun tegemoet toen ze naar binnen keken. Tegen de muren stonden schone witte kasten. Op de geschuurde en gelakte houten vloer stonden overal grote, ronde etagères die deden denken aan bruidstaarten, klaar om versierd te worden met de creaties van Sadie en Cat. Langs de achterste wand liep een glazen toonbank naast een alkoof waar het digitale kassasysteem zou komen. Een sneeuwwitte balustrade nodigde gasten uit om de wenteltrap naar de kelder af te dalen, waar een smalle ruimte met banken en lange tafels uitliep op een kleine kombuiskeuken die van alle gemakken voorzien was. Hier zou Sadie verjaardagspartijtjes en haar workshops glazuren verzorgen. Maar dat was van later zorg, sprak ze zichzelf toe. Er moest nog van alles gebeuren voor Smart Cookies klaar was voor de opening.

‘Waar beginnen we?’ Ze keek Cat met opgetrokken wenkbrauwen aan.

Cat veegde haar voeten op de deurmat. ‘Eerst zetten we water op. En dan maken we een plan.’

Sadie probeerde haar glimlach niet eens te verbergen. Dit was Cat ten voeten uit: georganiseerd, systematisch en heilig overtuigd van de kracht van thee en een to-dolijstje. Waarschijnlijk onvermijdelijk gezien haar glansrijke carrière als chef, want was een recept niet gewoon een zeer gedetailleerd to-dolijstje? ‘Oké,’ zei ze, terwijl ze haar naar de smetteloze winkel volgde en de deur achter zich dichttrok. Het aangename gerinkel van het kleine koperen belletje boven hun hoofd stemde haar vrolijk. ‘Ik hoop dat je wat koekjes hebt meegenomen.’

‘Geloof me, na de afgelopen maand kan ik die verdraaide dingen wel dromen.’ Cat klopte met een bezorgde uitdrukking op de grote draagtas die uitpuilde van de trommels. ‘Ik heb al zoveel gratis monsters uitgedeeld dat ik vrij zeker weet dat mijn nieuwe burens denken dat ik Koekiemonster ben.’

Sadie zag de diepe wallen onder Cats ogen en hoe flets haar mediterrane huid eruitzag. Ze twijfelde er niet aan dat haar vriendin

nachtwerk had geleverd in haar zoektocht naar perfectie. ‘En?’

‘En ik denk dat we hem hebben. Een koekje bakken dat knapperig en krokant blijft nadat jij het met glazuur hebt bedekt, bleek niet makkelijk.’ Cat zuchtte melodramatisch en streek haar lange, donkere krullen achter haar oren. ‘Je wilt niet weten in hoeveel halvegaren ik de laatste tijd mijn tanden heb gezet.’

‘Mary Berry zou trots op je zijn,’ zei Sadie, die met moeite haar gezicht in de plooi wist te houden. ‘Maar weet dat ik zowel je woordgrap als je opofferingen waardeer.’

Cat liet haar jas van zich afglijden. ‘Van allebei liggen er nog veel meer voor ons in het verschiet. Maar onze allereerste taak is theezetten. Ik denk beter na met een mok in mijn hand.’

Ze ging haar voor de trap af, de kelder door en de keuken in. Tegen één muur stonden twee koelkasten die tot het plafond reikten, ertegenover een rij glanzende zilveren ovens. Aan de derde wand hingen witte keukenkastjes met daaronder fonkelende marmeren aanrechtbladen waarop industriële keukenmachines stonden en tegen de laatste muur stond een hoge tafel. Onwillekeurig keek Sadie naar de betegelde vloer waar Cat overheen liep om de ketel te pakken. Hij was volmaakt vlak, dus blijkbaar had die ellendige ovenreparateur uiteindelijk toch zijn werk gedaan. Cat was het gewend om op het allerhoogste niveau te werken in Michelin-restaurants in Parijs, dus iets anders dan perfectie werd niet getolereerd. Sadie had verhalen gehoord van souschefs die in tranen waren uitgebarsten door Cats scherpe tong, alhoewel ze daar zelf nooit ervaring mee had gehad. Maar ze had ook nooit eerder met haar samengewerkt. Nu ze zakenpartners waren was de kans groter dat het tot een botsing zou komen, dacht Sadie, terwijl ze een vaag gevoel van onrust onderdrukte. Ze moest gewoon haar allerbeste beentje voor zetten, zeker wanneer het de koekjes betrof. Dat was misschien makkelijker gezegd dan gedaan nu ze een alleenstaande moeder was. Lissy bleek goed te kunnen omgaan met het feit dat haar ouders zo’n halfjaar eerder uit elkaar waren gegaan, maar Sadie had er nog steeds moeite mee dat ze alles alleen moest doen. Ze kon niet eens op haar ouders rekenen: die waren na hun pensioen vertrokken naar het idyllische plaatsje Bowness, dat uitkeek over Lake Windermere in het Lake

District. Ook al stond ze er alleen voor, Sadie was vastbesloten om Smart Cookies alles te geven wat ze had. Dat was ze zichzelf en Cat verschuldigd.

De thee was sterk, getrokken uit zakjes uit Yorkshire. Cat hield zoveel van deze specifieke smaak dat ze een voorraadje had meegenomen op haar culinaire wereldreis. Nu was ze weer neergestreken in Chester, in een ruim en stijlvol appartement binnen de stadsmuren dat uitkeek over de rivier de Dee. Het was niet het stadsgezicht van Parijs, had ze tegen Sadie gezegd op de dag dat ze erin trok, maar het voelde als thuis.

‘Dus,’ zei Cat terwijl ze op de met leer beklede krukken bij de hoge tafel gingen zitten. ‘Zo staan we er nu voor.’

Ze tikte op haar tablet en toverde het gedetailleerde spreadsheet tevoorschijn dat diende als blauwdruk voor hun hele bedrijf.

‘We liggen op schema voor onze openingsdag begin december,’ zei ze, terwijl haar ogen over de gekleurde kolommen met getallen gleden. ‘Maar we moeten echt beginnen met reclame maken, ervoor zorgen dat men het over ons heeft. En de website moet af, die kan pas online als we foto’s hebben van onze producten.’

Sadie gluurde naar de datum op haar horloge: het was 9 november, nog maar drieëneenhalve week tot de geplande openingsdag. Als ze voor de cruciale kerstperiode al naam moesten maken, was dat wel heel krap.

‘En de koekjes moeten geglaazuurd worden voordat er foto’s genomen kunnen worden,’ zei ze. Ze dacht aan de ontwerpen die verspreid lagen op de keukentafel in het kleine huisje met twee slaapkamers dat ze deelde met Lissy. Zij had het bescheiden willen houden, maar Cat pakte het steeds grootser aan. Een baby-assortiment in roze, blauw en geel, verpakt in een trommeltje dat als aan denken kon dienen. Vlinders, bloemetjes en bijtjes waar je je tanden gewoonweg in móést zetten. Koekjes in de vorm van verjaardagsballonnen die je kon personaliseren. Losse geglaazuurde letters die samen DANK JE WEL vormden. En natuurlijk had je het kerstassortiment: eetbare kerstballen, glanzende wit met rode zuurstokken, sneeuwvlokken en kleurrijke geschenkdozen. En dat was slechts de standaardvoorraad. Cat wilde ook bijzondere koekjes in de winkel uit-

stallen, en een onweerstaanbare etalage die klanten naar binnen zou lokken. Sadie snapte dat heus wel, maar kon niet ontkennen dat het monnikenwerk was om het allemaal gedaan te krijgen.

‘Denk je dat je deze vannacht kunt glazuren?’ vroeg Cat, terwijl ze een flinke tupperwarebak uit haar tas trok. ‘Ik dacht dat ik morgenochtend even bij de fotograaf langs kon gaan.’

Sadie keek beschroomd naar de bak. ‘Welke vormen zitten er allemaal in?’

‘Twee van elke.’ Cat zette nog een grote doos op de tafel. ‘Eén om te oefenen en één voor de foto. Dat lukt wel, toch?’

De moed zonk Sadie in de schoenen. Hun hele assortiment telde meer dan zeventig verschillende koekjes. Elk werd versierd met minstens twee soorten en kleuren glazuur, perfect afgestemd op een op maat gemaakte kleurkaart. Het was een enorme klus om ze allemaal af te krijgen voor de volgende dag, alleen al het glazuur voorbereiden zou meer dan een uur kosten.

Cat keek berouwvol. ‘Het spijt me dat ik je hiermee opscheep, zeker omdat het perfectioneren van het recept zo lang duurde. Zeg het maar als ik onredelijk ben, ik weet dat je ook rekening moet houden met Lissy.’

Het probleem was dat de website zo snel mogelijke online moest, dacht Sadie, die zich niet wilde laten ontmoedigen. Ze wilde Cat niet teleurstellen, niet nu de druk zo hoog was, en ach, het zou echt wel goed komen. Ze had haar ontwerpen tenslotte al geoefend op vetvrij papier. ‘Geen probleem.’ Ze rechtte haar rug. ‘Ik begin zodra ik Lissy van school opgepikt heb.’

‘Geweldig,’ zei Cat. ‘Dank je wel.’

Het gesprek ging daarna over de inrichting van de winkel. Ze liepen terug naar boven en bespraken hoe het assortiment uitgesteld moest worden. Sadie ontspande toen ze op bekender terrein kwamen: vormgeving en esthetiek waren dingen waarin ze altijd al had uitgeblonken.

‘Ik ben misschien wat doorgeslagen in het bestellen van de slingers en de kerstlampjes.’ Cat tuitte haar lippen. ‘Maar we moeten meteen een feeststemming creëren, een boom, engelenhaar, alles. De etalage moet ook een kerstthema krijgen.’

Sadies creatieve instinct ontwaakte. ‘We kunnen een besneeuwd miniatuurdorp maken waar de Kerstman en zijn rendieren overheen vliegen, inclusief stervormige biscuitjes in de hemel.’

‘Dat zal er geweldig uitzien,’ zei Cat met een schittering in haar ogen. ‘Ik kan de huisjes van peperkoek maken. Het is de perfecte manier om onze talenten te laten zien en er komt zeker winkelende publiek op af.’

‘En voor in de tussentijd kan ik iets op de ruit schilderen,’ stelde Sadie voor terwijl ze naar het kale raam keek. ‘Om alvast een voorproefje te geven.’

Ze trok haar kladblok naar zich toe en begon wat ontwerpen op het gladde witte papier te krabbelen, terwijl Cat zich verdiepte in het spreadsheet. Sadie verloor zich zo erg in haar tekening dat ze amper het gerinkel van het belletje boven de deur opmerkte. Pas toen ze een mannelijke stem hoorde keek ze op.

‘Hallo, buren.’

De spreker hield de deur halfopen, alsof hij niet kon beslissen of hij binnen zou komen of niet. Sadie nam hem in zich op, met zijn warrige, donkere haar, sprankelende bruine ogen en brede lach. Hij droeg een zwartleren motorjas met daaronder een wit T-shirt. Zijn nauwe zwarte spijkerbroek eindigde in grote Dr. Martens. Wauw, dacht Sadie, terwijl haar blik weer naar zijn gezicht gleed. Aan zo’n buurman kan ik best wennen.

Cat was het overduidelijk met haar eens, want ze kon haar ogen niet van hem afhouden. Een geamuseerde Sadie toverde een zakelijke glimlach op haar gezicht. ‘Hoi. Wat kunnen we je voor je doen?’

De glimlach van de buurman werd breder. ‘Ik zie al weken werkmannen in- en uitlopen.’ Hij knikte naar Cat. ‘En nu het erop leek dat het bijna klaar is, dacht ik, ik wip even langs.’

Er klonk een licht accent in zijn stem door, waardoor elk woord boven het alledaagse uitsteeg en meteen interessanter leek. Frans? vroeg Sadie zich af. Ze hoopte dat dat niet waar was. Alhoewel Cat van Parijs had gehouden, had ze de stad in allerijl moeten verlaten. Het laatste wat ze nodig had was iemand die haar continu aan fouten uit haar verleden herinnerde.

Cat had nog geen woord gezegd, dus Sadie legde haar pen neer en

stak haar hand uit. ‘Ik ben Sadie, de kunstzinnige helft van Smart Cookies.’

De man schudde haar hand. ‘Topnaam voor een koekjeszaak,’ zei hij goedkeurend. ‘Ik ben Jaren Smit. Ik run het Hollandse pannenkoekenrestaurant aan de overkant.’

Dat verklaarde zeker het accent, besloot Sadie. Ze wierp een blik op de eeuwenoude eikenboom in het midden van de binnenplaats en daarachter het groen met oranje bord met LET’S GO DUTCH erop dat boven een gevel met twee erkers hing. Ze keek Cat veelbetekend aan. ‘Dit is het brein van onze organisatie: Cat Garcia.’

Door het horen van haar naam ontwaakte Cat uit haar dagdroom. Haar wangen kleurden iets roder toen ze naar voren stapte om Jarens uitgestrekte hand te schudden. ‘Leuk je te ontmoeten.’

‘Insgelijks,’ zei hij glimlachend. ‘Maar ik moet jullie waarschuwen dat ik waarschijnlijk de eerste van veel belangstellende winkeliers ben die op jullie deur klopt. Er wordt rond Castle Court al een tijdje veel gespeculeerd over jullie winkel en iedereen wil jullie graag ontmoeten.’

Cat en Sadie wisselden een blik uit. ‘Wij kijken er ook naar uit om iedereen te leren kennen,’ zei Sadie behoedzaam. ‘Dit is voor ons een volledig nieuwe onderneming, dus het is fijn om te weten dat onze medewinkeliers vriendelijk zijn.’

Jaren knikte. ‘Castle Court is een bijzondere plek, we letten hier op elkaar. Dat betekent natuurlijk niet dat we allemaal met elkaar overweg kunnen, maar het is een beetje zoals bij families. We proberen elkaar te helpen wanneer dat nodig is. Je hoeft het alleen maar te vragen.’

Hij glimlachte weer en Sadie vroeg zich af of dat hetzelfde effect op Cat had als op haar: het leek in elk geval alsof de buurman bij haar vriendin enkele ondeugende gedachten opriep die je er meestal niet op nahield bij een familielid. ‘Ik zal jullie niet in de weg lopen, jullie hebben vast genoeg te doen.’ Hij wuifde. ‘Ik zie jullie nog wel.’

Zowel Sadie als Cat zwaaide hem uit en keek toe hoe hij terugliep over Castle Court. Een veelzeggende stilte vulde de winkel.

‘Nou,’ zei Cat, nadat er een moment voorbij was gegaan. ‘Als al onze burens er zo uitzien, dan wordt hier werken echt een plezier.’

Sadie lachte. ‘Hij is zeker een lust voor het oog. Meer jouw type dan het mijne.’

‘Misschien. Maar hij is vast niet single,’ verzuchtte Cat. ‘Als ze zo knap zijn, zijn ze dat nooit.’

‘Je weet het niet,’ antwoordde Sadie. ‘Maar daar kunnen we vast achter komen.’

Cats uitdrukking klaarde op. ‘Dat is waar.’ Ze wierp een zijdelingse blik op Sadie. ‘En als hij single is, heeft hij misschien ook wel een vriend voor jou.’

Sadie schudde haar hoofd. ‘O nee, jij sleept me hier niet in mee. De laatste keer dat we samen een afspraakje hadden was tijdens het eindexamenfeest. Toen ben ik voorover de schoolfontein in gekukeld.’

‘Niet mijn schuld dat jouw date een idioot was,’ bracht Cat daartegen in. Ze sperde haar ogen open. ‘Kom op, jij en Daniel zijn al meer dan een halfjaar uit elkaar. Het is tijd dat je weer wat lol trapt.’

‘Ik trap lol.’ Sadie vouwde haar armen over elkaar. ‘Ik ga met Lissy naar het park, ik voetbal met haar, bouw kastelen van Lego. Al die dingen zijn heel lolliig.’

Cat had een koppige blik in haar ogen. ‘Je weet wat ik bedoel. De spanning om je weer tot iemand aangetrokken te voelen, met iemand te zoenen die je nog nooit gezoend hebt... Volwassen lol.’

Sadie schoof nerveus heen en weer en hoopte dat haar wangen niet zo vuurrood waren als ze aanvoelden. ‘Cat...’

Haar vriendin tilde haar handen op in schijnbare overgave. ‘Ik weet het, ik weet het, je bent er nog niet klaar voor. Maar vergeef me als ik zeg dat Daniel er geen gras over liet groeien. Ik zie niet in waarom jij dat wel doet.’

Cat bedoelde het goed, maar daarom waren haar woorden niet minder pijnlijk. Daniel had geen enkele tijd verspild om een nieuwe relatie te beginnen nadat hun huwelijk op de klippen was gelopen. Sterker nog, die periodes bleken elkaar te overlappen; wat de laatste druppel was geweest voor Sadie: ze was bij hem weggegaan en had Lissy meegenomen. Voor zover zij wist, was Daniel nog steeds met deze andere vrouw, iets wat hem inmiddels vrijstond.

‘Zo simpel is het niet,’ zei ze zachtjes. ‘Bovendien heb ik met het moederschap en deze plek mijn handen al vol, vind je niet?’

‘Oké, daar heb je gelijk in,’ gaf Cat toe. ‘Maar je kunt je niet voor eeuwig blijven verstoppen, Sadie Smart. Een dezer dagen krijg je een oogje op iemand en ik zal ervoor zorgen dat je hem niet door je vingers laat glippen.’

Ze keek weer naar het restaurant aan de overkant en Sadie moest een glimlach verbergen. Castle Court was zojuist een stukje interessanter geworden.

2

Lissy's ogen waren opengesperd toen ze na school achter Sadie aan de keuken inliep.

'Mammie,' zei ze, een beschuldigende blik op haar opgeheven gezicht. 'Je hebt een grote rommel gemaakt.'

Sadie kon daar niets tegen inbrengen: ze had er inderdaad een rommel van gemaakt. Spuitzakken gevuld met glazuur staken uit kommen als regenboogkleurige bloembladeren en elk oppervlak was bedekt met kleverig bakpapier. Zelfs het fornuis was een tijdelijk werkblad. Aan de crèmekleurige kastjes hingen Sadies glazuurontwerpen en de eetkamertafel stond helemaal vol met koelrekken gevuld met koekjes. Lissy had die nog niet gezien, besloot Sadie, anders had ze onmiddellijk gezegd dat ze een niet te stillen honger had.

'Dit is mama's werk,' vertelde Sadie haar. 'Je weet wel, tante Cat en ik gaan samen een winkel openen en het is mijn werk om ervoor te zorgen dat de koekjes er mooi en lekker uitzien. Daar is al dit glazuur voor.'

Lissy's gezicht klaarde op. Haar kastanjebruine krullen, die zo op die van Sadie leken, dansten toen ze een idee kreeg. 'Mag ik je helpen? Ik heb vandaag een triceratops ingekleurd en mijn juf zei dat-ie heel goed was.'

'Hij was vast prachtig,' zei Sadie terwijl ze zocht naar iets wat Lissy kon versieren zonder dat het de voorraad zou uitputten waarvan Cat haar had voorzien. Haar blik bleef rusten op een halfleeg pak biscuitjes. 'Wil je deze glazuren?'

Lissy knikte enthousiast. Sadie deed haar dochter een keukenschort om en pakte toen de hare van achter de keukendeur. 'Allereerst

moet je bedenken wat je gaat tekenen,' zei ze terwijl ze een biscuitje op het werkoppervlak legde en het plastic trappetje dat Lissy gebruikte om haar handen te wassen dicht bij het aanrecht schoof. 'Begin met iets simpels, zoals een bloem. En dan kies je een kleur om je figuurtje mee te tekenen.'

Lissy kneep haar ogen bedachtzaam samen. 'Een madeliefje. Maar dan geel, zoals een boterbloem.'

Sadie pakte een zonnebloemgele spuitzak. Dit was dikker glazuur waarmee je de contouren van vormen creëerde. Zodra dat een beetje opgedroogd was, zouden ze de vorm inkleuren met een dunnere glazuurmix en daarna misschien zelfs wat tierelantijnen toevoegen.

'Oké, allereerst moet je je in gedachten een madeliefje voorstellen,' zei Sadie. 'Weet je nog hoe die eruitzien?'

Lissy wees naar de tekening van enkele bloemen die ze had getekend op de kinderopvang. 'Zo.'

'Dat klopt. Nu ga ik je leren hoe je de zak moet vasthouden zodat je geen knoeiboel maakt van het glazuur.' Sadie stond achter haar dochter en draaide de bovenkant van de spuitzak dicht. 'De truc is om rustig in de zak te knijpen. Kijk, zo.'

Ze spreidde Lissy's vingertjes over de zachte massa onder het dichtgedraaide uiteinde. 'Laat het topje van de zak zakken totdat die het biscuitje aanraakt, til hem daarna ietsje op en teken met het glazuur de vorm die je wilt.'

Sadie leidde Lissy's hand totdat er een dun streepje geel op het koekje krulde en ruwweg de vorm van een bloem kreeg. Ze tikte tegen het midden van het laatste bloemblaadje en de reep glazuur brak af. 'Ziezo. Helemaal klaar.'

Lissy keek teleurgesteld naar het biscuitje. 'Maar hij is helemaal niet netjes.'

'Maak je maar niet druk,' zei Sadie met een bemoedigende glimlach. 'Zodra de buitenkant een beetje is opgedroogd, gaan we het midden ook opvullen met glazuur, en dan voegen we wat details toe zodat het er meer als een geel madeliefje uit ziet. Waarom probeer je het niet nog een keer met een ander koekje terwijl we wachten?'

Lissy pakte nog een biscuitje en probeerde het opnieuw. Terwijl ze zich concentreerde, stak haar tong uit haar mond, die de vorm

had van een rozenknopje. Na haar derde poging was haar glazuur een stuk netter en begon ze te glimlachen.

‘Geweldig gedaan,’ zei Sadie terwijl ze kort in Lissy’s schouder kneep. ‘Klaar om je eerste in te kleuren?’

‘Ja.’

Sadie pakte een tweede spuitzak uit een andere kom. Dit was dek-
kend glazuur met een bijna vla-achtige dichtheid waarmee je het
oppervlak van een koekje makkelijker kon bedekken. Hierbij moest
je opletten dat je er niet te veel op smeerde en zo de contouren ver-
peste.

‘Goed gedaan,’ zei Sadie terwijl Lissy het laatste bloemblad in-
kleurde. ‘Nu moet je alle luchtbelletjes in het glazuur lekprikken.
Daar kun je deze cocktailprikker voor gebruiken.’

Zodra al Lissy’s gele madeliefjes klaar waren, zette Sadie ze in de
warme oven om te drogen en wendde ze zich tot haar dochter. ‘Denk
je dat je er zelf een paar wilt proberen, terwijl ik verder ga met mijn
ontwerpen?’

Het meisje knikte en pakte nog een biscuitje. ‘Ik ga een vlinder
proberen,’ kondigde ze aan, terwijl het zelfvertrouwen doorklonk in
haar stem.

Ze werkten een halfuur naast elkaar door tot Lissy zich herin-
nerde dat je koekjes ook kon eten. Sadie haalde de bakplaat met
geglazuurde bloemenkoekjes uit de oven en schoof hem op een koel-
rek. ‘Deze kun je over een paar minuutjes eten. Wil je er nog meer
versieren?’

Lissy schudde haar hoofd. ‘Nee, dank je. Ik wil met mijn dino’s
spelen.’

Sadie wierp een blik op de bakken met koekjes die nog geglazuurd
moesten worden. Ze was nog niet eens halverwege. ‘Waarom breng je
je speelgoed niet hierheen? Dan kan ik een oogje in het zeil houden.’

Maar het duurde niet lang voordat Sadie ook op grond zat, ver-
antwoordelijk voor de planteneters die een invasie van carnivoren
het hoofd boden. Lissy had altijd al een rijke fantasie gehad en Sadie
moest vaak een glimlach verbergen omdat haar dochter voor elke
dinosaurius een ander soort gegrom had. Uiteindelijk liet Lissy haar
t-rex zakken en wreef ze over haar buik. ‘Ik heb honger.’

Sadie keek de slordige keuken rond. Ze zou moeten opruimen voordat ze avondeten voor Lissy kon maken en daarna was het tijd voor tandenpoetsen en naar bed gaan. Pas daarna zou Sadie weer aan het werk kunnen: blijkbaar was het haar beurt om nachtwerk te leveren.

Ze onderdrukte een zucht en keek weer naar Lissy. ‘Oké, wat zal ik voor je klaarmaken?’ Voordat het meisje iets kon zeggen, stak Sadie waarschuwend een hand op. ‘Geen koekjes.’

Het was bijna halfacht die avond toen een stijve Cat zich uitrekte en besloot om het voor gezien te houden. Ze had niet tot zo laat willen blijven, maar de verleiding om de nieuwe ovens uit te proberen was te groot geweest. Ze had de meeste koekjes thuis gebakken, waar ze toestemming voor had gekregen van de gemeentelijke voedsel- en warenautoriteit, maar ze was van plan om uiteindelijk het meeste werk in Smart Cookies te doen. De winkel zou pas de volgende week een bezoek krijgen van de gemeente, dus formeel kon Cat de koekjes die ze hier bakte niet verkopen, maar aangezien ze toch nog niet open waren was de kans klein dat dit ging gebeuren. Dit waren probeersels, zodat ze kon kijken waar haar ovens het heetst werden en kon wennen aan hun eigenaardigheden. Aan het begin van haar carrière was ze erachter gekomen dat elke oven een eigen karakter heeft, en de beste chefs leerden die zo snel mogelijk kennen.

Cat trok haar schouders samen en huiverde toen ze kramp in haar nek voelde. Ze had weer een dag van veertien uur gemaakt en was staand bezig geweest – was ze daarom niet juist Parijs ontvlucht? Dat, samen met de intense druk om elke avond meer dan honderd Michelinster-waardige maaltijden te maken? Goed, de enige persoon die nu de kwaliteit van Cats werk controleerde was zichzelf, en misschien Sadie als het glazuur niet goed op de koekjes bleef zitten, maar niemand zou haar uitkafferen voor de ogen van de rest van het personeel als ook maar het geringste niet klopte. Niemand zou haar bijna avond na avond in tranen doen uitbarsten. Daarom was ze Parijs, en de carrière waar ze ooit van had gehouden, ontvlucht. Dat, en een man die dacht dat hij overal mee weg kon komen.

Buiten was het bijtend koud. De drie met houtwerk bedekte eta-

ges van Castle Court lichtten op tegen de donkere novembernacht terwijl Cat de deur van Smart Cookies afsloot. Haar blik werd getrokken door de oude eikenboom in het midden. Hij moest minstens een paar eeuwen oud zijn, misschien zelfs ouder dan de gebouwen in tudorstijl eromheen. De stam en takken waren versierd met flonkerende lichtjes, waardoor ze zich half afvroeg of er een tovenares in verborgen zat.

Cat wist dat de binnenplaats in de zomer vol zou staan met tafels en stoelen, bezet door terrasgangers, maar vanavond was het daar te ijzig koud voor. Er stonden her en der een paar tafeltjes, geflankeerd door terrasverwarmers, maar ze waren op een enkele roker na grotendeels leeg. De zaken aan het Court waren zeker niet leeg, echter: zelfs Let's Go Dutch deed goede zaken, terwijl Cat dacht dat de plaatselijke bevolking pannenkoeken eerder als ontbijt beschouwde. Wel wist ze dat Nederlanders hartige pannenkoeken aten, die net zo vullend konden zijn als een zwaardere maaltijd; wellicht hadden de mensen van Chester dat ook ontdekt. Ze zou Jarens menu moeten bekijken om te zien hoe zijn aanbod ervoor zorgde dat zijn restaurant bijna vol zat op een winterse woensdagavond. Maar het pannenkoekenhuis was niet de drukste zaak in Castle Court. Het liep ook lekker bij de Franse bistro aan de andere kant van het hofje en de cocktailbar op de bovenste verdieping zat ook vol. Maar ze legden het allebei af tegen de kitscherige aantrekkingskracht van The Bus Stop, de diner waar een grote gele Amerikaanse schoolbus deel uitmaakte van de voorgevel. Door de ovale ramen zag ze een serveerster met een rood met wit gestreepte blouse en een koket hoedje op haar hoofd terwijl ze tussen de tafels door liep met een dienblad vol hoge milkshakeglazen. Voor de deur stond een kronkelende rij die langs een patisserie en een chocolaterie liep, allebei al uren gesloten. Niet alle naburige winkels verkochten eten zag Cat: er zat een chique kantoorboekhandel in de ene hoek en ze had de rest van de eerste en tweede verdieping nog niet verkend. Maar er leek in Castle Court wel een voorkeur te zijn voor gastronomische geneugten. Daarom had Cat zich ook aangetrokken gevoeld tot deze plek.

Een stem onderbrak haar gedachten en ze schrok. 'Eurootje voor je gedachten.'

Toen ze zich omdraaide, zag ze Jaren. ‘O! Hoi.’

Hij glimlachte verontschuldigend. ‘Ik laat je schrikken, sorry. Je leek zo diep in gedachten verzonken en ik wilde weten waarom je zo moest fronsen.’ Hij gebaarde naar de binnenplaats. ‘Bevalt dat wat je ziet niet?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, zeker niet. Ik nam het allemaal in me op, het is lang geleden dat ik hier ’s avonds was en de drukte overviel me een beetje, denk ik.’

‘O ja, de drukte,’ zei hij met een ernstige uitdrukking. ‘Ik snap waarom die je verrast heeft. Het schijnt dat Chester ooit de zusterstad was van New York, de stad die nooit slaapt. Het zou mij niets verbazen als de bijnaam van New York gejat is van Castle Court zelf. Het feest gaat hier vaak door tot in de kleine uurtjes.’

Hij had pretoogjes terwijl hij sprak en Cat kon niet anders dan zijn glimlach beantwoorden. ‘Iets zegt me dat ik het hier fijn zal gaan vinden.’

Jaren tikte tegen zijn hoofd. ‘Ik hoop van wel. Over late uurtjes gesproken, ik kwam naar buiten om je te vertellen dat een paar van ons zaterdag na sluitingstijd een drankje gaan doen in Sebs bar op de tweede verdieping. Willen jij en Sadie ook komen? Bijna alle Castle Court-winkeliers zullen er zijn, in elk geval alle gastronomen. Goede gelegenheid om iedereen te ontmoeten.’

Hij stak een kaartje uit met daarop hetzelfde logo dat Cat in neonlicht boven hen kon zien. ‘Bedankt,’ zei ze terwijl ze het aannam. ‘Ik moet even kijken wat voor plannen Sadie heeft, maar ik zal er zeker zijn.’

‘Dat hoopte ik al,’ zei Jaren, haar blik vangend. ‘Ik zou je graag beter leren kennen.’

Cat keek in zijn donkerbruine ogen die in het avondlicht bijna zwart leken. Flirtte hij, of was hij gewoon aardig? Lastig te zeggen. ‘Dank je wel voor de uitnodiging,’ zei ze met warme stem. ‘Aardig dat je ons zo verwelkomt.’

Jaren glimlachte. ‘Geloof me, dat genoeg is geheel wederzijds.’

De volgende ochtend voelde het alsof iemand grind in Sadies ogen had gestrooid terwijl ze de korte rit maakte van haar huis naar Lissy’s

school in het naburige Christleton. Het was uitgeroepen tot een van Cheshires mooiste dorpjes en Sadie had er zeven jaar gewoond. Omdat ze Lissy's leven zo min mogelijk had willen verstoren toen ze bij Daniel wegging, ging Lissy nog steeds naar de kleine basisschool daar. Helaas betekende dit dat Sadie langs het huis op Windmill Lane moest rijden dat ze met Daniel gedeeld had, een dagelijkse herinnering aan wat ze ooit samen hadden gehad. Maar die geringe prijs betaalde ze graag voor Lissy's geluk. En het was niet dat ze hem ooit zag: door zijn werk als beleggingsbankier begon hij vroeg en maakte hij lange dagen, iets wat uiteindelijk ook een van de problemen was binnen hun huwelijk.

Tegen de tijd dat Sadie geparkeerd had in de garage onder Cats flat en over de gladde Eastgate Street naar de Old Boot Inn liep, voelde ze een wanhopige behoefte aan cafeïne. Een gewelfde tunnel onder de pub op de eerste verdieping voerde naar de verborgen gangen van Castle Court. Sadie haastte zich erdoorheen, weggedoken in haar sjaal tegen de kou. Ze zag de man pas op haar afstevenen toen het te laat was: halverwege botsten ze tegen elkaar. Sadie slaakte een gillette van schrik en greep haar tas met de kostbare versierde koekjes stevig vast: Cat zou haar afmaken als die niet ongeschonden waren. De persoon tegen wie ze op gebotst was had minder geluk: zijn stapel kratten viel op de grond.

'Sorry,' riep Sadie terwijl hij een gehandschoende hand naar haar uitstak om haar op te vangen. 'Ik zag je niet.'

De man keek haar aan van onder zijn beanie, en zijn kastanjebruine ogen leken bezorgd toen hij zijn sjaal omlaagtrok en een baard onthulde. 'Gaat het?'

'Ja, prima,' zei Sadie, die vertwijfeld naar de grond keek, die bedekt was met spruitjes. 'Maar je kratten...'

Zijn mond krulde op in een glimlach. 'Spruiten zijn een taaie groente. Even wassen en dan is alles oké.'

Hij knielde en begon de gevallen spruitjes weer in zijn kratten te verzamelen. Sadie hielp. 'Ik het spijt me echt. Ik zat met mijn hoofd in de wolken.'

'Ik ook,' zei de man. 'Maar geen kwaad geschied, zolang jij maar niets mankeert.'

Hij keek haar recht aan en Sadie voelde een onverwachte schok toen ze zijn blik beantwoordde. Ze keek snel weg, dankbaar dat ze haar plotse blosjes aan de lage temperatuur kon wijten. ‘Echt, het gaat prima. Sta er maar niet meer bij stil.’

Hij liet de laatste spuitjes in het krat vallen en deed het deksel erop. ‘Oké, nou, nogmaals mijn excuses,’ zei hij terwijl hij met een bedeesde glimlach rechtovereind ging staan. ‘Leuk je het tegen het lijf te lopen, haha.’

Nu moest hij blozen, maar Sadie voelde een onwillekeurige glimlach op haar gezicht verschijnen toen ze opstond. ‘Niks aan de hand. Hopelijk is de rest van je dag beter.’

Hij opende zijn mond, alsof hij iets wilde zeggen, en sloot hem toen snel. Even stonden ze stil naar elkaar te glimlachen. Toen leek de man zich te herpakken en stapte hij opzij. ‘Goed dan. Doei.’

‘Doei,’ herhaalde ze terwijl hij wegliep. ‘Geniet van je spuitjes.’

Ze dwong haar benen om door te lopen. Tegen de tijd ze op Castle Court stond en zich omdraaide, was hij weg. Sadie zuchtte. Had ze net echt tegen een volslagen vreemde gezegd dat hij van zijn spruiten moest genieten? Het was waarschijnlijk de allerslechtste afscheidsgroet ooit. Ze schudde haar hoofd en zocht haar toevlucht in Smart Cookies. En deze keer keek ze wel uit waar ze liep.

‘Jij ziet eruit zoals ik me voel,’ zei Cat observerend toen ze opkeek van het deeg dat ze aan het uitrollen was terwijl Sadie haar jas in een van de kelderkastjes opborg. ‘Lange nacht?’

Sadie zette haar tas met koekjes op het werkblad en besloot niets te zeggen over haar aanvaring met de losgeslagen spruiten. ‘Vroege ochtend,’ zei ze met een grimas. ‘Ik dacht dat ik alles op tijd af zou hebben om op tijd naar bed te gaan nadat ik Lissy had ingestopt, maar het glazuur schiftte terwijl ik haar in bad deed. Toen moest ik het opnieuw maken.’

Cats ogen stonden meelevend. ‘Alles?’

‘Alles,’ bevestigde Sadie. ‘En toen werd het één uur ’s nachts voor alles klaar was.’

Cat kromp ineen. ‘Sorry. Hoe laat was Lissy wakker?’

‘Halfzes,’ zei Sadie met een vermoeide zucht. ‘Dus ik hoop echt dat we hier wat Nespresso-cupjes hebben, anders val ik straks in slaap.’

‘Komt eraan.’ Cat klopte haar handen af. ‘En daarna zal ik je werk bekijken. Ik kan niet wachten om het resultaat te zien.’

Met een beker koffie in de hand keek Sadie ademloos toe hoe Cat de trommels opende. Ze was zo bezorgd geweest dat de koekjes tijdens het vervoer tegen elkaar zouden botsen en dat daardoor het kwetsbare glazuur beschadigd zou raken, dat ze ze allemaal met een klodder glazuur aan het bakpapier had vastgeplakt. Maar had dat ze gered van de klap tijdens haar botsing met de Spruitjesman?

Cat zei niets terwijl ze elk koekje inspecteerde. Sadies handen werden klam van het zweet: zouden ze zo hun eerste professionele meningsverschil hebben? Maar Cat lachte breeduit toen haar blik die van Sadie ving. ‘Heeft iemand je weleens verteld dat je geweldig bent?’

Sadie liet met een zucht haar adem ontsnappen. Haar wangen kleurden rood door de lofprijzing. ‘Vandaag nog niet.’

‘Nou, dat ben je,’ zei Cat. ‘Dit is precies hoe ik ze me voorstelde. Hoge kwaliteit, niet alledaags en enorm aantrekkelijk.’

‘Het is teamwerk,’ zei Sadie. ‘Als jij niet zo’n goede fundering had gemaakt, had ik ze er nooit zo uit kunnen laten zien.’

‘Ik kan niet wachten om ze op de foto te zetten,’ zei Cat, terwijl ze een roze met zilveren vlinder op een ondergrond van pure chocolade oppakte. Ze liet de verfijnde vleugels het licht vangen. ‘De website gaat er fantastisch uitzien.’

Sadie nam een grote slok van de espresso die Cat haar had gegeven en zuchtte bijna gelukzalig door de rijke bittere smaak die door haar keel stroomde. ‘Is dat wat je vandaag gaat doen, de koekjes fotograferen?’

‘Dat is mijn plan,’ antwoordde Cat knikkend. ‘Ik mag de studio gebruiken van een vriend van me, zolang ik maar snel ben. Ik hoop dat hij me wat tips kan geven, aangezien alles wat ik weet over eten fotograferen op een post-it past.’

‘Ik kan met je meegaan, als je wilt?’ bood Sadie aan. ‘Ik weet iets van composities.’

‘Top,’ zei Cat. Toen betrok haar gezicht. ‘Maar ging je het raam niet schilderen? Dat zou een geweldige manier zijn om de nieuwsgierigheid van voorbijgangers op te wekken.’

‘Je hebt gelijk. En zodra dat klaar is, ga ik even rondlopen en voordat ik Lissy ophaal een paar van de andere winkels bekijken.’

En misschien loop ik nog meer knappe vreemdelingen tegen het lijf, dacht Sadie dromerig, voordat ze zichzelf herpakte. Had ze Cat de dag ervoor niet gezegd dat ze geen tijd had om over mannen te dagdromen?

Haar beste vriendin pakte een visitekaartje uit haar zak. ‘Nu je het zegt, wat doe je zaterdagavond?’

‘Eh, niets,’ antwoordde Sadie terwijl ze de gedachte aan de man met de blauwe ogen uit haar hoofd verdreef. ‘Waarom, heb je nog een lading koekjes die stante pede geglazuurd moet worden?’

‘Nee,’ zei Cat, die het kaartje haar kant op schoof. ‘De andere winkeliers hebben een borrel na werk en wij zijn uitgenodigd. Wil je gaan?’

Sadie dacht snel na. Daniel had Lissy dat weekend, maar het afgelopen jaar was hij weleens vaker niet al te betrouwbaar geweest dus was ze voorzichtig met het maken van plannen. ‘In theorie wel, ja. Wil jij?’

Ze had het niet hoeven vragen; natuurlijk wilde haar vriendin gaan, die hield van gezelligheid. ‘Het is denk ik een goed idee om ons gezicht te laten zien, mensen te leren kennen,’ zei Cat bedachtzaam. ‘Jaren vond ook dat het een goede manier is om het ijs te breken.’

‘Dus daar komt de uitnodiging vandaan,’ zei Sadie met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Ik vroeg me al af hoe je hiervan wist.’

‘Ik zag hem gisteravond toen ik naar huis ging,’ antwoordde Cat op nonchalante toon. ‘Toen had hij het erover.’

Sadie weerstond de neiging om te knipogen. ‘Dan zou het onbeleefd zijn om niet te gaan, vooral omdat we persoonlijk uitgenodigd zijn.’

‘Dat dacht ik ook,’ zei Cat snel. ‘En het is slim om de rest van Castle Court te ontmoeten.’

‘De concurrentie, bedoel je?’ zei Sadie nadenkend.

Cat glimlachte ontwapenend. ‘Natuurlijk. Maar ik wil vooral weten of het cocktailmenu van Seb net zo goed smaakt als het eruitziet. Bovendien zijn we al tijden niet uit geweest. Het zal ons goeddoen.’

‘Hmmm,’ zei Sadie terwijl ze besloot om het die avond bij water te houden. Ze moesten zichzelf vooral niet te buiten gaan en in hun eerste week al het onderwerp van gesprek worden. Ze besloot het over een andere boeg te gooien voordat Cat haar voornemen zou verpesten door over het cocktailaanbod te praten. ‘Dus, wat zal ik op onze ramen schilderen?’